

De Resonantie Saga

Deel 1

HET ZONNENWIEL STRAALT

Aurelia Caelum

11.11 De Kosmische Bibliotheek

De Kosmische Bibliotheek 11.11

door
DragonBean

INTRODUCTIE

De Kosmische Bibliotheek is een groeiende verzameling verhalen, inzichten en werelden die samen één geheel vormen.

Elk boek is een eigen universum, geschreven vanuit een uniek perspectief, maar verbonden door dezelfde kern: bewustzijn, verbeelding en de uitnodiging om verder te kijken dan het zichtbare.

Dit boek maakt deel uit van **11.11 De Kosmische Bibliotheek**.

COLOFON

Titel: **HET ZONNENWIEL STRAALT**

Auteur: **Aurelia Caelum**

Uitgave: **11.11 De Kosmische Bibliotheek**

ISBN: **9789403874227**

© **Aurelia Caelum – 2026**

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende, behoudens de uitzonderingen in de wet.

11.11 DE KOSMISCHE BIBLIOTHEEK

AURELIA CAELUM

HET
ZONNENWIEL
STRAALT

Deel 1 in de nieuwe serie

DE RESONANTIE SAGA

1.1 VOORWOORD

1.1.1 Welkom, kosmische reiziger

Beste lezer,

Als je dit boek in handen hebt, is dat geen toeval.

Elk verhaal, elke gedachte en elke ontdekking begint met een moment van herkenning. Niet omdat je iets nieuws leert, maar omdat je je iets herinnert wat altijd al in je aanwezig was.

De Kosmische Bibliotheek is geen gewone verzameling boeken. Het is een plek van herinnering. Een plek waar verbeelding en bewustzijn elkaar ontmoeten, en waar je wordt uitgenodigd om verder te kijken dan wat zichtbaar is.

Niet om je te vertellen wat je moet geloven, maar om je te laten ervaren wat je zelf kunt ontdekken.

Want je staat niet buiten het universum.

Je bent er deel van.

Elke gedachte die je denkt, elke keuze die je maakt en elke stap die je zet, is een beweging binnen dat grotere geheel.

Dit boek is een uitnodiging.

Een uitnodiging om te lezen.

Om te voelen.

Om te ontdekken.

En misschien, heel misschien, om iets in jezelf te herkennen wat je nooit echt bent kwijtgeraakt.

Welkom in

11.11 De Kosmische Bibliotheek

HET ZONNENWIEL STRAALT

1.2   *Deel 1 in de nieuwe serie: De Resonantie Saga*

Aurelia Caelum

Hoofdstuk 1

1.2.1 11:11

De oceaan lag nooit stil, maar vanavond leek het alsof hij zich inhield. Alsof het water iets wist wat het nog niet wilde prijsgeven. De golven rolden traag naar het strand, schuimend aan de randen, en trokken zich weer terug met dat zachte, slepende geluid dat je alleen hoort wanneer de wereld even niet haast.

Nova Veldt stond met haar voeten in het koude water en voelde hoe het zout zich aan haar huid hechtte. Niet vervelend. Eerder... echt. Een herinnering aan een lichaam dat niet alleen bestond om te denken.

Ze droeg een donkere jurk die ze normaal nooit zou aantrekken naar een werkafpraak—te dun, te vrij, te weinig “praktisch”. Maar ze was niet naar de kust gekomen om praktisch te zijn. Ze was gekomen omdat ze niet wist waar ze anders heen moest met de onrust die zich de laatste weken in haar borstkas had genesteld.

Niet angst.

Niet verdriet.

Eerder een soort stille druk, alsof haar systeem—haar eigen lichaam, haar eigen hoofd—een update probeerde te installeren waar ze geen toestemming voor had gegeven.

Ze strekte haar vingers uit en liet ze door het water gaan. Het schuim week voor haar hand, brak in lichte belletjes, en even leek het alsof het oppervlak meer deed dan reflecteren. Alsof het terugkeek.

Nova haatte dat ze zulke gedachten kreeg.

Ze was data-ethicus. Systeemarchitect. Iemand die gewend was om dingen te ontleden tot ze weer logisch werden. Als mensen over “tekens” begonnen, glimlachte ze meestal beleefd en leidde

ze het gesprek terug naar oorzaak en gevolg. Naar meetbaarheid. Naar bewijs.

Maar vannacht—of vanavond, want het was nog net geen nacht—was ze alleen. En alleen was ze eerlijker.

Boven de horizon hing een sluier van goud en blauw door elkaar, een overgangskleur die je nooit in een verfwaaijer vindt omdat hij niet bestaat als vaste tint. Het was een mengsel van afscheid en belofte. Van licht dat niet wil verdwijnen.

Nova keek naar haar horloge. Automatisch. Zoals ze altijd deed wanneer stilte te lang duurde.

11:11

Het schermpje lichtte kort op en doofde weer, alsof het zich schaamde dat het haar had aangeraakt.

Nova blies lucht uit door haar neus. “Toeval,” zei ze zacht, tegen niemand. Alsof het woord “toeval” een bezwering was.

Maar in haar buik trok iets samen. Niet pijnlijk. Eerder alsof er ergens een dun draadje strak werd getrokken en meteen weer losliet.

Ze draaide zich om naar het strand, waar haar schoenen en jas netjes naast elkaar lagen alsof ze deel uitmaakten van een ander leven—een leven waarin je na het werk gewoon naar huis ging, pasta kookte, nog een mail beantwoordde en daarna deed alsof slapen vanzelf kwam.

Ze had die routine jarenlang zo strak gehouden dat niemand doorhad hoe dun de rand was waarop ze balanceerde.

Nova had geleerd om niet afhankelijk te worden. Van mensen. Van beloftes. Van gevoelens die je niet kunt debuggen.

Want wat je niet kunt controleren, kan je kwijtraken.

En kwijtraken—dat had ze al eens meegemaakt.

Ze wist niet meer precies wanneer ze die beslissing had genomen. Misschien al als kind. Misschien pas later, na een relatie die eindigde zonder ruzie, zonder drama, maar met die kille zin die je nooit vergeet:

“Je bent geweldig, Nova... maar je bent nergens echt.”

Alsof ze een systeem was dat alles kon, behalve aanwezig zijn.

Ze keek weer naar de zee en wilde lachen om zichzelf. Dit was belachelijk. Ze stond op het strand te filosoferen als iemand uit een roman. Zij was niet zo iemand. Zij was de persoon die romans “mooi” noemde en daarna terugging naar haar spreadsheets.

En toch stond ze hier.

De wind tilde een paar haren uit haar gezicht. Ze wilde ze wegstrijken, maar haar hand bleef halverwege hangen, alsof ze ineens besepte dat ze niet alleen was.

Niet omdat ze iemand zag.

Maar omdat de lucht veranderde.

Er zijn momenten waarop je niet kunt uitleggen wat er gebeurt, maar je voelt het in je huid: de temperatuur kantelt een fractie. Het geluid van de wereld schuift naar de achtergrond. Je hoort ineens je eigen ademhaling, duidelijker dan de zee.

Nova's hart sloeg één keer net iets harder.

Ze keek om zich heen.

Aan de rand van het strand was een man verschenen, alsof hij uit de schemering was gestapt. Hij stond stil, een paar meter bij haar vandaan, en wachtte. Niet opdringerig. Niet twijfelend. Gewoon... aanwezig.